

Arrest

nr. 228 641 van 7 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. OGUMULA en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 3 maart 2019, verklaart er zich op 12 maart 2019 vluchteling.

1.2. Op 22 juli 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun te zijn van etnische origine. U bent afkomstig uit het dorp Mahmad Bagh, in het district Marawara, in de provincie Kunar. Uw vader stierf voor u geboren werd en uw moeder stierf bij uw geboorte. U heeft geen broers of zussen. Uw tante van moederszijde, B.T., verhuisde met u naar Pakistan toen u nog erg klein was.

In 2009 keerde u vanuit Pakistan terug naar uw dorp in Afghanistan omdat u recht had op een stuk land dat van uw vader geweest was. U slaagde er niet in om het stuk land op uw naam te zetten en keerde terug naar Pakistan.

In 2010 of 2011 probeerde u naar Engeland te gaan. U slaagde er niet in om vanuit Frankrijk de oversteek te maken en keerde terug naar Pakistan, via Afghanistan. Tussen 2013 en eind 2014 ging u acht of tien keer naar Afghanistan en terug naar Pakistan. U verbleef in Afghanistan in uw dorp in de moskee. Uw tante woonde ondertussen ook in het dorp bij haar dochter die daar gehuwd was.

De laatste keer toen u in Afghanistan in uw dorp verbleef, zei de qari van de moskee dat hij u kon helpen en dat hij u een job zou bezorgen. Er kwamen vaak mensen preken in de moskee. Op een vrijdagavond werd u gezegd mee te komen naar een brug. U zag hoe een man onthoofd werd van wie ze zeiden dat hij een spion was van de Amerikanen. Ongeveer twee weken later zei de qari dat de leider wilde dat u zich bij hen aansloot. U zei dat u toestemming zou vragen aan uw tante. Uw tante en haar schoonzoon gingen niet akkoord. Ze zeiden dat u naar Pakistan terug moest keren omdat u anders gedood zou worden. U zei aan de qari van de moskee dat u niet akkoord ging. Enkele dagen gingen voorbij. U sliep op dezelfde kamer als de qari en hij wilde u verkrachten. U verweerde zich en viel hem aan. Hij viel op de grond en u vluchtte naar het huis van uw tante en haar schoonzoon. Haar schoonzoon hielp u om het land te verlaten.

U verliet Afghanistan eind 2014 of begin 2015. U diende in 2015 in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in en werd geweigerd. U verbleef tweeënhalf jaar in Frankrijk en kwam naar België in maart 2019. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 12 maart 2019.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u een brief van uw psycholoog neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u slaapstoornissen en mentale problemen heeft maar dat u wel in staat bent uw interview af te leggen (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ). Verder legde u een brief neer, opgesteld door uw psycholoog Paul Jacques. Hierin wordt benadrukt dat u psychische problemen heeft ingevolge de traumatische ervaringen die u in het verleden heeft meegemaakt. Evenwel kan uit deze attesten niet worden afgeleid dat u daadwerkelijk cognitieve problemen heeft en nergens wordt ook een diagnose of pathologie vastgesteld. Het betreffen geen medische attesten waaruit na een diepgaand medisch onderzoek blijkt dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat bent coherente en consistente verklaringen af te leggen, noch wordt in deze attesten aangegeven dat u niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Bovendien zou u deze mentale problemen opgelopen hebben als gevolg van wreedheden waar u getuige van was in Afghanistan. Uit onderstaande argumentatie blijkt dat uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig zijn.

Bijgevolg kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §

111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Om te beginnen is uw algemene geloofwaardigheid aangetast doordat u uw eerder bezoek aan Europa verzweeg bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u vanaf uw kleutertijd tot 2013 in Peshawar woonde (verklaringen DVZ, vraag 10). U repte op dat moment niet over uw bezoek aan Europa in 2010-2011. Gevraagd naar eerdere verzoeken om internationale bescherming sprak u wel over uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk, maar verzweeg u nog steeds dat u in 2011 in Italië een verzoek om internationale bescherming indiende (verklaringen DVZ, vraag 22). Pas toen u met uw vingerafdrukken in Italië geconfronteerd werd, zei u dat u er misschien gearresteerd was. U ontkende evenwel dat u er een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend (verklaringen DVZ, vraag 22). Nochtans blijkt uit uw dossier (eurodac search result list) dat u op 27 oktober 2011 een verzoek om internationale bescherming indiende in Italië. Dat u dit trachtte te verbergen, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast werd vastgesteld dat uw verblijf in het district Marawara in de provincie Kunar niet geloofwaardig is. Doorheen uw relaas is gebleken dat uw kennis van uw regio van herkomst uitermate beperkt is, waardoor ernstige twijfels rijzen bij uw bewering hier meermaals verbleven te hebben in een periode van twee jaar voor uw vertrek.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u er niet in slaagde coherente verklaringen af te leggen omtrent de periodes waarin u zich in Marawara bevond. Zo blijkt uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u voor uw vertrek naar Europa in 2013 gedurende zes of zeven maanden in de bazaar in het centrum van Marawara verbleef. U zou toen in de moskee gelogeed hebben en soms bij dorpelingen, niet op een vaste plaats (verklaringen DVZ, vraag 10). Tijdens het

persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat u in het dorp Mahmud Bagh verbleef, dat buiten het districtscentrum ligt (CGVS, p. 4). Deze tegenstrijdigheden breken de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw verblijf in Afghanistan af. Verder verklaarde u dat u slechts één keer terugkeerde naar uw dorp in Afghanistan, in 2008 of 2009, om de grond van uw vader op te eisen (CGVS, p. 5). Even later verklaarde u echter dat u in 2013 opnieuw naar Afghanistan ging voor minder dan een maand. Daarna ging u opnieuw naar Pakistan om een paar maand later nog eens naar uw dorp in Afghanistan te komen voor meer dan een maand (CGVS, p. 6-7). Uw verklaringen over de periodes dat u in uw dorp in Afghanistan verbleef zijn zeer vaag en stroken niet met uw eerder verklaarde verklaringen hieromtrent bij de DVZ. Zo verklaarde u nog bij het CGVS dat u de laatste keer gedurende twee of drie maanden in Afghanistan verbleef en dan vertrok naar Europa in 2014 (CGVS, p. 10). Toen u met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd werd, verklaarde u dat u wel degelijk heen en weer reisde tussen Afghanistan en Pakistan en dat wel acht of tien keer (CGVS, p. 14). Deze nieuwe verklaringen zijn geen verheldering voor de eerdere tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ, en tasten de geloofwaardigheid van uw beweringen aan. Toen op het einde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog eens gevraagd werd naar de precieze periodes waarop u verbleef in uw dorp in Afghanistan, herhaalde u dat u acht of tien keer heen en weer reisde tussen Pakistan en Afghanistan en dat u nooit langer dan anderhalve maand of twee maanden bleef (CGVS, p. 23). Daarnaast verklaarde u dat u de laatste keer gedurende iets meer dan een maand in Afghanistan bleef, terwijl u eerder zei dat u toen twee of drie maanden bleef, en bij DVZ dat u zes of zeven maand daar verbleef. Dat u er niet in slaagde om coherente en eenduidige verklaringen af te leggen over uw verblijf in Afghanistan, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw recente herkomst in ernstig mate.

Verder moet worden opgemerkt dat uw geografische kennis over de regio waar u verbleven zou hebben zeer ondermaats is. Zo noemde u de naam van uw dorp niet bij de DVZ maar verklaarde u daar enkel dat u in het districtscentrum van Marawara verbleef (verklaringen DVZ, vraag 10). Op het CGVS slaagde u er dan wel in om de naam van uw dorp te noemen (CGVS, p. 4). Wanneer u gevraagd werd waar het dorp zich bevindt in het district kan u enkel zeggen dat het zich op 20 minuten rijden bevindt van het districtscentrum. Toen u gevraagd werd om omliggende dorpen te op te sommen, noemde u enkel Asadabad, waarvan u hoorde dat het dichtbij is (CGVS, p. 7). Dat u enkel de provinciale hoofdstad van Kunar kon opnoemen, en geen dorp dat dicht bij het uwe gelegen is, roept al vragen op. Gevraagd hoe ver het dan is van uw dorp, antwoordde u dat u er nooit ging en dat het misschien een uur of anderhalf uur is maar u weet niet of dat de tijd is dat u onderweg zou zijn met de auto of te voet (CGVS, p.8). U gaf dus toe dat u geen naburig dorp genoemd hebt. U verklaarde verder dat u nooit in andere dorpen kwam, wat niet aannemelijk is in het licht van uw bewering veelvuldig heen en weer gereisd te zijn tussen Pakistan en Marawara (CGVS, p. 14). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in uw district een groot aantal dorpen te vinden zijn en dat Asadabad zich in een ander district bevindt. Uw onvermogen één van de naburige dorpen te noemen, brengt de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Marawara dus in het gedrang.

Daarna werd u gevraagd welke plaatsen u passeerde als u van uw dorp naar Pakistan ging. Ook hierop kan u enkel een vaag antwoord geven, zonder enige plaatsnaam of herkenningspunt (CGVS, p.8). Aangezien u acht of tien keer de afstand aflegde tussen uw dorp en Pakistan is het niet geloofwaardig dat u geen enkele plaats langs deze route zou kennen. Ook over de manier waarop u naar Pakistan ging kan u weinig vertellen. U heeft het over een pick-up truck die de schoonzoon van uw tante voor u regelde. U kan niet meer vertellen dat u twee uur lang bergopwaarts reed (CGVS, p. 14). Dat u niet meer gedetailleerd kan vertellen over de reis die u acht of tien keer aflegde doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u niet op de hoogte bent van herkenningspunten in uw regio. Zo verklaarde u dat er enkel aardewegen waren en één grote weg maar dat u niet weet waar die heen leidt. U verklaarde dat er een rivier door uw district loopt, maar dat u niet weet of die in het dorp loopt of erbuiten. Deze opmerking doet vermoeden dat uw beperkte kennis ingestudeerd is. Immers, redelijkerwijze mag verwacht worden dat u weet of de rivier, in uw eigen dorp loopt of niet. U weet ook niet van waar de rivier komt of waar ze heen stroomt en of ze gebruikt wordt voor irrigatie (CGVS, p. 15), nochtans zijn zulke elementen zichtbaar als men in een bepaalde regio verblijft. Toen u gevraagd werd welke districten er rond uw district liggen, kon u enkel Bajaur noemen, dat in Pakistan ligt. Als u dan gevraagd wordt naar andere districten in de provincie Kunar, noemt u er zes op, die u enkel van naam kent omdat de Qari van de moskee erover gesproken zou hebben (CGVS, p. 7). U heeft geen idee waar die districten zouden liggen (CGVS, p.8). Opnieuw lijkt de weinige kennis die u hebt ingestudeerd. Uw erg beperkte geografische kennis van uw regio brengt de geloofwaardigheid van uw verblijf in die streek nog meer in het gedrang.

Voorts weet u ook erg weinig over de landbouw in uw regio. Zo antwoordde u dat u zich niet herinnert welke landbouwactiviteiten de mensen in uw dorp doen. Gevraagd welke gewassen er geteeld worden, antwoordde u enkel tarwe, maïs en boomgaarden met appels en walnoten. U kon niet zeggen of u er

was in het oogst- of zaaiseizoen, wat niet aannemelijk is, gezien zulke activiteiten ook zichtbaar zijn voor wie er niet zelf bij betrokken is. Toen u gevraagd werd of mensen ook vee hielden, antwoordde u dat er schapen, geiten en eenden gehouden werden, maar dat u niet weet waarvoor die dieren gebruikt werden (CGVS, p. 16). Het is niet geloofwaardig dat u niet meer weet over het landbouwleven in uw dorp, nadat u daar acht of tien keer verbleef gedurende periodes van een maand of langer.

U verklaarde nog dat u niet op de hoogte bent van enige politieke figuren in uw regio (CGVS, p. 16). Zo weet u niet wie het districtshoofd, de provinciegouverneur of de politiechef waren in de periodes dat u daar verbleef. U kent ook geen taliban of daesh leiders uit de regio, ook al verbleef u vaak in de moskee en kwam u daar volgens uw verklaringen in contact met leden van de taliban die er preekten (CGVS, p. 11). Het is niet aannemelijk dat u geen enkele naam opving van de politici in uw regio, zeker als u verbleef in de moskee, waar veel mensen samenkomen. Daarnaast weet u ook niets over verkiezingen (CGVS, p. 18), terwijl in 2014 een nieuwe president verkozen werd. U verklaarde dat Karzai de president was toen u in uw dorp verbleef, terwijl in september 2014 Ashraf Ghani aan de macht kwam (CGVS, p. 19). Dat u hier niets over hoorde terwijl u in de regio verbleef en heen en weer reisde naar Pakistan is erg ongeloofwaardig.

Toen u gevraagd werd naar incidenten die plaatsvonden in uw regio, vertelde u over vijf jongeren die gedood werden op een brug. U weet niet wie die jongeren waren en u weet ook niet of het de taliban of daesh waren die deze moorden uitvoerden. U heeft ook geen idee over het tijdstip van dit incident, terwijl u zelf getuige was van één van deze onthoofdingen (CGVS, p. 17). Deze elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Verder kon u geen enkel ander incident aanhalen. Toen u gevraagd of mensen in het dorp het ooit over incidenten hadden, zei u dat de qari van de moskee u verteld had over een gevecht met Amerikanen waarbij 25 mensen gedood werden. U weet echter niet waar of wanneer dit incident plaats vond (CGVS, p. 18). Bijgevolg kan uw opmerking over dit incident niet aantonen dat u voor uw komst naar Europa in Marawara zou hebben verbleven. Dat u niet beter op de hoogte bent van de incidenten in uw regio, ondanks uw zogenaamde verblijf in de moskee waar u in contact zou zijn gekomen met dorpingen en met leden van de taliban of daesh (CGVS, p. 11), tast eens te meer de geloofwaardigheid van uw verblijf in Marawara aan.

Ten slotte moet het opgemerkt worden dat uw kennis van de Afghaanse kalender erg beperkt is. U kan u geboortedatum geven in de Westerse kalender maar niet in de Afghaanse kalender. U weet ook niet wat het huidige jaar is in de Afghaanse kalender (CGVS, p. 4). Wanneer u gevraagd werd om de maanden op te sommen, kent u er maar vijf (CGVS, p. 20). Het is weinig geloofwaardig dat u, ondanks uw verblijf in uw dorp in Afghanistan, niet op de hoogte bent van het jaar of de maanden in de Afghaanse kalender.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in het district Marawara van de provincie Kunar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en oorspronkelijk afkomstig bent uit het dorp Mahmud Bagh. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade

in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A Judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,LEGALPOLICY,,,5a65c4334,0.html> of <https://www.refworld.org>; en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag.46, voetnoot 16, beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 15 juli 2019 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan. U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

U werd bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gewezen op het belang van het geven van correcte verklaringen over uw verblijfplaatsen, zowel in Afghanistan als in andere landen. Toen u geconfronteerd werd met uw beperkte kennis over uw dorp en de regio, verklaarde u dat u ook verrast bent hierover omdat u wel Pashtun bent. U verklaarde dat u werd weggejaagd uit Pakistan en dat u daarom naar uw dorp in Afghanistan trok voor een beter leven. U beweerde dat u geen informatie kon hebben over de regio en de overheid omdat u er slechts korte periodes verbleef (CGVS, p. 22). U zei ten slotte nog dat u er telkens maar voor 20 dagen verbleef (CGVS, p. 22), wat ook niet strookt met uw eerdere verklaringen. Eens te meer blijkt zo dat u geen zicht wil bieden op uw werkelijke verblijfplaats voor uw komst naar Europa. Bovendien kan uw opmerking dat u slechts voor korte periodes in Marawara zou hebben verbleven uw gebrekkige kennis niet op afdoende wijze uitklaren.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in district Marawara heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot

oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoeker voert aan dat hij door een gewapende groepering en door de qari van de moskee van zijn dorp wordt bedreigd. In de bestreden beslissing wordt vooreerst gemotiveerd dat uit het voorgelegde psychologisch attest (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet blijkt dat verzoeker omwille van zijn psychologische problemen niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud, zodat in het licht van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet dient te worden aangenomen dat verzoekers rechten zijn geëerbiedigd en dat hij aan zijn verplichtingen kan voldoen. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn komst naar België daar (i) hij aanvankelijk zijn komst naar Europa en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Italië op 27 oktober 2011 trachtte verborgen te houden; (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de periodes van zijn verblijf in Afghanistan; (iii) zijn geografische kennis van zijn beweerde regio van herkomst beperkt is; (iv) hij geen plaatsen kan opnoemen tussen Pakistan en zijn beweerde dorp van herkomst; (v) hij niet op de hoogte is van herkenningspunten in zijn beweerde regio van herkomst; (vi) zijn kennis van de landbouw in zijn beweerde regio van herkomst gebrekkig is; (vii) zijn kennis van de prominenten in zijn beweerde regio van herkomst te wensen overlaat; (viii) zijn kennis van incidenten in zijn beweerde regio van herkomst eveneens gebrekkig is; en (ix) zijn kennis van de Afghaanse kalender beperkt is. Tot slot motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in het district Marawara van de provincie Kunar voorafgaand aan zijn komst naar België, evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerde vervolgingsfeiten die er zich toen zouden hebben voorgedaan.

2.2.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.2.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat uit het voorgelegde psychologisch attest (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet blijkt dat verzoeker omwille van zijn psychologische problemen niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud, zodat in het licht van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet dient te worden aangenomen dat verzoekers rechten zijn geëerbiedigd en dat hij aan zijn verplichtingen kan voldoen. Het voormelde psychologisch attest vermeldt immers geen grondig onderzoek en/of een vastgestelde diagnose of pathologie; er wordt enkel melding gemaakt van psychische problemen in hoofde van verzoeker naar aanleiding van traumatische ervaringen in Afghanistan. Dienaangaande dient erop gewezen dat een arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen problemen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de fysieke of mentale problemen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Uit het psychologisch attest blijkt dat de psycholoog zich op verzoekers verklaringen baseert wat betreft de oorzaak van zijn mentale problemen; er wordt in het attest gesteld dat verzoeker getraumatiseerd zou zijn geraakt door de wreedheden waarvan hij in Afghanistan getuige zou zijn geweest. Er wordt verder nergens in dit attest gesteld dat verzoeker ten gevolge van zijn traumatiserende ervaringen te kampen zou hebben met cognitieve stoornissen die hem zouden verhinderen op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan of om coherente, gedetailleerde en doorleefde verklaringen af te leggen.

2.2.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op terechte en pertinente wijze dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn komst naar België daar (i) hij aanvankelijk zijn komst naar Europa en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Italië op 27 oktober 2011 trachtte verborgen te houden; (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de periodes van zijn verblijf in Afghanistan; (iii)

zijn geografische kennis van zijn beweerde regio van herkomst beperkt is; (iv) hij geen plaatsen kan opnoemen tussen Pakistan en zijn beweerde dorp van herkomst; (v) hij niet op de hoogte is van herkenningspunten in zijn beweerde regio van herkomst; (vi) zijn kennis van de landbouw in zijn beweerde regio van herkomst gebrekkig is; (vii) zijn kennis van de prominenten in zijn beweerde regio van herkomst te wensen overlaat; (viii) zijn kennis van incidenten in zijn beweerde regio van herkomst eveneens gebrekkig is; en (ix) zijn kennis van de Afghaanse kalender beperkt is.

In zijn verzoekschrift gaat verzoeker slechts in op een beperkt aantal van de hiervoor opgesomde motieven uit de bestreden beslissing en voor het overige laat hij de andere motieven volledig ongemoeid.

Zo voert verzoeker aan dat hij zijn eerder verblijf in Europa wel degelijk heeft gemeld, aangezien hij het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk correct heeft aangegeven, hetgeen ook in de bestreden beslissing wordt bevestigd. Dienaangaande dient er evenwel op gewezen dat, hoewel verzoeker inderdaad zijn in 2015 in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming vermeldde, hij aanvankelijk zijn verblijf in Europa en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Italië op 27 oktober 2011 onvermeld liet. Dat verzoeker dit eerdere verblijf in Europa aanvankelijk voor de Belgische asielinstanties verborgen trachtte te houden, doet niet enkel afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid, doch tevens aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde terugkeer naar Pakistan en/of Afghanistan. Als zodanig komt de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas reeds bij voorbaat op losse schroeven te staan.

Verder voert verzoeker aan dat hij slechts een tijdelijk verblijf heeft gehad in het district Marawara en dat hij er niet zijn hele leven heeft gewoond. Hij stelt dat hij wegens buitengewone omstandigheden was gedwongen om van verblijfplaats te veranderen, *“Wat in houdt dat bij zowel in het centrum van Marawara en erbuiten verblijft heeft, zoals in het dorp Mahmud Bagh”*. De Raad stelt evenwel vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente wijze besluit dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn verblijfplaatsen in Afghanistan:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat u er niet in slaagde coherente verklaringen af te leggen omtrent de periodes waarin u zich in Marawara bevond. Zo blijkt uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u voor uw vertrek naar Europa in 2013 gedurende zes of zeven maanden in de bazaar in het centrum van Marawara verbleef. U zou toen in de moskee gelogeed hebben en soms bij dorpingen, niet op een vaste plaats (verklaringen DVZ, vraag 10). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat u in het dorp Mahmud Bagh verbleef, dat buiten het districtscentrum ligt (CGVS, p. 4). Deze tegenstrijdigheden breken de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw verblijf in Afghanistan af. Verder verklaarde u dat u slechts één keer terugkeerde naar uw dorp in Afghanistan, in 2008 of 2009, om de grond van uw vader op te eisen (CGVS, p. 5). Even later verklaarde u echter dat u in 2013 opnieuw naar Afghanistan ging voor minder dan een maand. Daarna ging u opnieuw naar Pakistan om een paar maand later nog eens naar uw dorp in Afghanistan te komen voor meer dan een maand (CGVS, p. 6-7). Uw verklaringen over de periodes dat u in uw dorp in Afghanistan verbleef zijn zeer vaag en stroken niet met uw eerdere verklaringen hieromtrent bij de DVZ. Zo verklaarde u nog bij het CGVS dat u de laatste keer gedurende twee of drie maanden in Afghanistan verbleef en dan vertrok naar Europa in 2014 (CGVS, p. 10). Toen u met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd werd, verklaarde u dat u wel degelijk heen en weer reisde tussen Afghanistan en Pakistan en dat wel acht of tien keer (CGVS, p. 14). Deze nieuwe verklaringen zijn geen verheldering voor de eerdere tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ, en tasten de geloofwaardigheid van uw beweringen aan. Toen op het einde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog eens gevraagd werd naar de precieze periodes waarop u verbleef in uw dorp in Afghanistan, herhaalde u dat u acht of tien keer heen en weer reisde tussen Pakistan en Afghanistan en dat u nooit langer dan anderhalve maand of twee maanden bleef (CGVS, p. 23). Daarnaast verklaarde u dat u de laatste keer gedurende iets meer dan een maand in Afghanistan bleef, terwijl u eerder zei dat u toen twee of drie maanden bleef, en bij DVZ dat u zes of zeven maand daar verbleef. Dat u er niet in slaagde om coherente en eenduidige verklaringen af te leggen over uw verblijf in Afghanistan, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw recente herkomst in ernstig mate.”

In zijn verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan een poging om zijn tegenstrijdige verklaringen *post factum* alsnog met elkaar in overeenstemming te brengen. Waar verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij in de moskee of bij dorpingen verbleef in het centrum van Marawara in de periode voorafgaand aan zijn vertrek naar Europa in 2013 (administratief dossier, stuk 12, “verklaring DVZ”, verklaring 10), verklaarde hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij toen in het dorp Mahmud Bagh verbleef dat buiten het districtscentrum is gelegen (notities van het persoonlijk

onderhoud, p. 4). Noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dat hij eens in het districtscentrum van Marawara verbleef en dan weer in het dorp Mahmud Bagh. Dergelijk verweer is allerminst ernstig. Dat verzoeker het dorp Mahmud Bagh, volgens zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nochtans zijn dorp van herkomst en de plaats waar hij nog meermaals naar zou zijn teruggekeerd, op de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde, vormt dan ook wel degelijk een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn verblijf in dit dorp voorafgaand aan zijn komst naar België. Dienaangaande dient opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Waar verzoeker verder stelt dat hij slechts *“een sporadische verblijf in Marawara gehad heeft”* waardoor hij *“geen contact met landbouwactiviteiten”* heeft gehad en dat hij geen ervaring heeft met de landbouwsector in Afghanistan, dient erop gewezen dat verzoeker verklaarde telkens gedurende meerdere weken tot zelfs meerdere maanden in Afghanistan te hebben verbleven, zodat wel degelijk kan worden verwacht dat verzoeker enige kennis heeft over de landbouwactiviteiten in zijn beweerde regio van herkomst, die hij gedurende zijn verblijven aldaar zeker wel zou kunnen hebben opgemerkt. Dienaangaande kan bovendien nogmaals worden herhaald dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. In de bestreden beslissing wordt immers wel degelijk rekening gehouden met het voorgehouden niet-permanent karakter van verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan, zoals onder meer blijkt uit de pertinente motivering dat verzoekers kennis van de plaatsen die hij tussen Pakistan en zijn beweerde regio van herkomst zou passeren onbestaande is en de vaststelling dat verzoeker niet op de hoogte is van herkenningspunten in zijn beweerde regio van herkomst. Verzoeker voert ten aanzien van deze motieven echter geen enkel concreet en inhoudelijk verweer.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat geen en/of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn verblijf in Pakistan, kan hij evenmin worden bijgetreden. Zoals hiervoor al aangehaald, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk terdege rekening gehouden met het voorgehouden niet-permanent karakter van zijn beweerde verblijven in het district Marawara. In zoverre verzoeker aanvoert dat zijn nood aan internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van Pakistan, dient erop gewezen dat artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag). Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen,*

van de vroegere gewone verblijfplaats" (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de "nationaliteit" begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

In casu wordt verzoekers Afghaanse nationaliteit niet in twijfel getrokken en dient zijn vrees voor vervolging dan ook ten aanzien van Afghanistan te worden beoordeeld.

2.2.2.5. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in het district Marawara van de provincie Kunar voorafgaand aan zijn komst naar België, evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerde vervolgingsfeiten die er zich toen zouden hebben voorgedaan.

2.2.2.6. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.7. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij voorafgaand aan zijn komst naar België heeft verbleven in het district Marawara van de provincie Kunar, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER